

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De, der tog hjemmefra 4

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_15-shoot-idm139735993843264/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 4: En tro Tjener. Moder og Børn. Forsvunden - genfunden

Brev af 12. April: „Hvor var det dog lykkeligt og godt, at vi blev gift! Det synes nu, som Livet var bare Løjer. Vi har altid de samme Idéer, har kendt hinanden siden 1895. Ja, Moder, jeg er Katholik og vil være saa længe, Gud giver mig Kræfter til at staa op paa mine Ben; er stolt af at sige, min Kone og jeg hører til den katholske Kirke. Og aldrig svigter jeg den, fordi jeg tror, det er Guds Vilje for mig at være Kristen og ikke, som jeg plejede at være. Altid har Gud for mig vendt alt til det bedste. Altid har han holdt sin skærmende Haand over mig, og altid ladet Mindet om min egen kære, trofaste Moder staa saa tydeligt for mig.“

Atter og atter beskæftiger han sig i sine Breve direkte med Moderen. Snart er det Glæde og Beundring, som han udtaler over, at Moderen trods sin høje Alder skriver saa smuk en Skrift og god en Stil, som Tilfældet er, medens han maa beklage sit eget mere og mere mangelfulde Dansk og sin efter sin egen Mening daarlige Haandskrift. Snart er det — som saa ofte før — Smaaminder fra hans Barn-domstid med al Moderens Kærlighed til ham, som han opfrisker, Fornøjelserne hun undte ham med Opofrelse for sig selv, hans gale Streger, som hun fik dækket over, og Sorger, som hun trøstede ham for, Omsorgen, som hun tidligt og silde lod ham og de andre Børn blive til Del. F. Eks. i Brev af 14. Januar: „Husker Du, Moder, den gamle Brødkniv der hjemme i Vestrup — naar Skrædderhans sagde: Nu kalder Madammen paa sine Høns.“ Eller — i samme Brev — udførligere Erindringer om samme

Skrædderhans, hvortil Harald knytter nogle for ham betegnende Betragtninger: „Moder, véd Du, at jeg kan aldrig glemme den Slags, og aldrig kan jeg lære at tilgive. Jeg er den Vej [*that way as, i den Henseende*] som en Indianer. Som f. Eks. Præsten hjemme eller Sognefogdens Peter, hvis jeg den Dag i Dag mødte dem, vilde jeg ikke tale til dem. Min Ven er min Ven, og min Fjende vil altid blive min Fjende.“ Og bestandig følger der paa saadanne og lignende Udtalelser de mest beundrende og taknemmelige Vendinger om hende, der — som det hedder i et Brev af 30. Juni — „er jo endnu som alle Tider den samme trofaste Sjæl og kærlige Moder.“

Med sin gifte Søster Dagmar hjemme i Danmark korresponderer han af og til; overfor sine Søkende i Amerika, som han saa at sige aldrig hører fra, udtaler han sig ligesom tidligere af og til noget bittert.

Aaret 1913 bringer ham den store Sorg.

Til at begynde med gaar i Følge Brev af 6. April 1913 alt vel, det tegner godt med Hveden og „Moder, der er nu Tale om, at Regeringen vil give Umatilla-Indianerne Land, som var lovet dem i 1862, da de sluttede Fred, men som aldrig var givet dem. Hvis det er rigtigt, saa faar hver, som har en 16de Del Indianer i sig 160 Acres af fint Land, som er værd 50 Dl. Acren . . . Vore Udsigter er gode og lyse. Moder, vi har nogle dejlige Heste . . . Moder, vi fryder os ved Livet; vi elsker hinanden, passer godt sammen, aldrig har vi forskellige Idéer om nogen Ting . . .“